

El sol m'ha despertat, cada raig de llum inunda l'habitació i em desvetlla del magnífic món dels somnis... No puc dormir més, el despertador marca les 7.30, feia anys que no matinava tant.

El menjador està buit, a casa ja no queda ningú, el cafè està fred i s'han acabat les magdalenes, comencem bé...

Surto al carrer i em dirigeixo a la botiga de la meva família, sembla que a les nou i mitja del matí, no ve massa de gust sentir olor a carn... Però després de cent anys de carnisseria es impossible canviar la costum.

Només entrar la meva avia, em felicita, tot i que la nit anterior a les dotze en punt, m'havia trucat per no perdre el detall anual, de ser la primera en felicitar-me. La feina comença, les hores passen volant, i jo tinc la sensació que el meu dia, només acaba de començar...

A mitja tarda, justament amb la botiga plena de gent, entra un repartidor amb un ram de flors enorme, i pregunta per mi... Quina vergonya!!! El rosat de la cara es converteix en vermell, mentre les senyores grans aplaudeixen per esser al mig d'aquell esdeveniment, del qual podran xerrar a la perruqueria, amb les seves amigues i conegudes, aficionades al safareig del barri...

Quines flors!!! les olors captiven, i els colors son vius i brillants, després de tanta vergonya, llegir la targeta fa que tot valgués la pena... Per molts anys, t'estimem els teus avis, i els teus tiets de Girona.

Familiars que a diari sembla que estiguin tant lluny, i en un segon et demostren que sempre estàs en els seus pensaments.

La tarda segueix el seu curs i a l'hora de baixar la porta i quan ja tot esta ben net, la meva avia treu el cava, i brindem, sempre aconseguem sorprendrem... Et porto a casa? Comenta. Jo tenia que anar a sopar amb la meva família, ells m'esperaven, però avanç volia saber si els meus amics, voldrien celebrar amb mi, després de sopar, el meu aniversari.

En arribar al pis on s'estaven, vaig descobrir que no hi havia ningú, havien tornat als seus pobles, perquè eren de fora i estudiaven aquí i molts divendres tornaven a casa seva fins el proper dilluns. Vaig sentir com una decepció, tenia ganes de compartir aquell dia amb totes les persones importants en la meva vida, era un dia especial, volia que fos molt especial, i semblava ser que tot i que ja seria màgic amb la meva família, em faltaria la companyia dels meus amics.

Vaig anar cap a casa, i només obrir la porta els dos marrecs de la casa se'm van tirar al damunt, Felicitats!!! Tanca els ulls, no miris, repetien, quasi bé no em deixaven ni entrar a casa... La meva mare, somrient em convidava a sortir al pati, on havien muntat una taula amb els menjars que m'agradaven més... Però al sortir, la taula tenia unes dimensions desproporcionades per a quatre persones. I al obrir la boca, només vaig poder pronunciar mitja frase... Perquè hi ha una... "taula tant gran?" anava a dir però un crit a l'uníson de SORPRESA, va ofegar el final d'aquella pregunta... Dins d'un quartet, d'unes proporcions mínimes, van sortir unes quinze persones, no vull ni pensar com s'havien ficat allà dins... hi eren tots, i s'hi no hi eren al llarg de la nit arribarien... amb mentides piadoses m'havien fet creure que marxaven al seu poble, i no era així... una cadena de secrets, m'havien portat a on era, amb qui més m'estimava, i en el lloc on més m'agradava... Semblava que realment aquella nit seria única, i que quan passés el temps i recordés aquell moment, un somriure ompliria la meva cara, des de els llavis fins la mirada... perquè en aquests moments, puc celebrar, de la manera que menys m'imaginava, que avui faig 18 anys.